

ОСНОВНІ СЕГМЕНТИ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА В КОНТЕКСТІ МІЖНАРОДНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Овчар М.М.

*Науковий керівник - Гузенко О.П. , кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного та господарського права*

Криворізький навчально – науковий інститут

Донецький юридичний інститут МВС України

На сучасному етапі міжнародні відносини мають значний вплив на життя не тільки держав, але й кожної окремої людини. Незважаючи на відмінності і наявності державних кордонів, наростає тенденція взаємозв'язку країн в єдиному міжнародному співтоваристві. Перед людством стоять глобальні проблеми, які можна вирішити лише спільними зусиллями держав.

Система міжнародних відносин регулюється особливим видом права - міжнародним правом. У більшій чи меншій мірі воно впливає на різноманітні зв'язки держав, а також фізичних та юридичних осіб. В зв'язку з цим міжнародне право має сферу не тільки прямої, але і опосередкованої дії, куди крім міжнародних відносин недержавного характеру, входять і внутрішньодержавні відносини. Зростає вплив міжнародного права і на внутрішньодержавне життя і на національне право. Норми міжнародного права поступово стають частиною національної системи.[1].

Сутнісний принцип міжнародного права полягає в якості його універсальності. Інакше кажучи, воно має бути визнане дійсним правом у всіх країнах, незалежно від їх культурної, економічної, соціально-політичної або релігійної історії і традиції. Поєднання державних інтересів з новими глобальними факторами розвитку, які кардинально впливають на політичний та економічний розвиток — національний пріоритет для будь-якої держави. Різноманітні завдання, які держави не можуть успішно вирішувати тільки власними силами, свідчать про необхідність зміцнення багатостороннього співробітництва.

Глобалізація діяльності міжнародних організацій проявляється в.[2].:

- розширенні потоків товарів, технологій і фінансових коштів; в неухильному зростанні і посиленні впливу міжнародних інститутів громадянського суспільства;
- в глобальній діяльності транснаціональних корпорацій;
- в значному розширенні масштабів транскордонних комунікаційних та інформаційних обмінів, перш за все через Інтернет;

- в транскордонне перенесення захворювань і екологічних наслідків; і у все більшій інтернаціоналізації певних типів злочинної діяльності.

Все це безпосереднім чином відбивається на сучасний стан розвитку міжнародного права, яке останнім часом характеризується розширенням і поглибленням сфери його регулювання і, як наслідок, залученням нових облич в міжнародні правові процеси. У зв'язку з цим особливо важливого значення набуває проблема визначення суб'єктного складу міжнародного права.

У рішенні проблеми визначення суб'єкта міжнародного права можна виділити дві основні концепції. У теорії міжнародного права набула поширення концепція, згідно з якою здатність брати участь у відносинах, регульованих міжнародно-правовими нормами, розглядається як передумова, але не головна риса суб'єкта, а основною властивістю суб'єкта визнається юридична здатність до самостійних міжнародних дій, включаючи створення узгоджених міжнародних - правових норм, до незалежного здійснення прав і обов'язків, встановлених цими нормами.[3].

Суб'єкт міжнародного права - це носій суверенних прав і обов'язків, першоджерелом яких є суверенітет. Прихильники даного підходу основною ознакою суб'єкта міжнародного вважають суверенітет. Відмітна риса суб'єктів міжнародного права відповідно до цієї концепції в тому, що вони не перебувають під чиясь владою і юрисдикцією, займають незалежне відносно один одного положення. На відміну від внутрішньодержавного права, де права і обов'язки суб'єктів виводяться з норм об'єктивного права, права і обов'язки суб'єктів міжнародного права виводяться з їх незалежності. Тобто, суб'єкти займають центральне положення в міжнародному праві. Характерні риси міжнародного права визначаються особливостями його суб'єктів[4].

Світова політика, що представляє собою результат трансформації міжнародних зв'язків і взаємодій держав, які зіткнувшись з цілим рядом загальних проблем, вирішити які вже неможливо в рамках національно-державних кордонів в силу їх глобального характеру, вимагає розширення власних суб'єктів. Закономірністю розвитку сучасних міжнародних відносин є інтенсивний ріст міжнародних організацій.

В даний час, що характеризується значними змінами в житті світової спільноти, міжнародні організації вносять свій вклад у становлення рівноправного і взаємовигідного співробітництва держав. Сучасні міждержавні організації є не тільки органічною частиною міжнародної дійсності, але і являють собою важливий елемент загальної системи регулювання

міжнародних відносин, які включають всі засоби управління міжнародним життям.

Таким чином, міжнародні організації представляють собою стабільну організаційно-правову форму міждержавного співробітництва і виступають в міжнародних відносинах суб'єктами міжнародного права. Особливості та тенденції взаємодії міжнародних організацій і держав в світовій політиці складає собою «багаторівневу» проблему, що знаходиться на стику декількох предметних областей: історії та теорії міжнародних відносин, міжнародного права, діяльності міжурядових і неурядових організацій. Ця особливість досліджуваної проблематики робить необхідною умовою щодо звернення до досліджень у всіх названих областях і використання міждисциплінарного підходу із залученням теоретичних досягнень таких дисциплін, як теорія, історія і соціологія міжнародних відносин, політологія і міжнародне право.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Войціховський, А. В. Міжнародне право : підручник . МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків: ХНУ ВС, 2020. 544 с.

2. Сироїд Т.Л. Міжнародне публічне право : підручник. [2-ге вид., перероб. і допов]. Харків : Право, 2020. 648 с.

3. Міжнародне публічне право : підручник : у 2 т. / [В. В. Мицик, М. В. Буроменський, О. В. Буткевич та ін.] ; за ред. В. В. Мицика. – 2-ге вид., змін. Харків : Право, 2020.

4. Мокій А. І., Яхно Т. П., Бабець І. Г. Міжнародні організації. навч. посіб. К.: Центр учбової літератури, 2011. 280 с.